

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupen JUDr. Jaroslavem Dobrem, advokátem, AK DOBR & HORÁKOVÁ, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2**,** proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2009, čj. 2009/39081-212, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2010, č. j. 2 Cad 73/2009 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Jaroslavu Dobrovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 800 Kč. Odměna mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též. „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též jen „městského soudu“) ze dne 23. 6. 2010, sp. zn. 2 Cad 73/2009 – 72 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2009, čj. 2009/39081-212 (dále též „napadené rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále také jen „krajský úřad“) ze dne 19. 5. 2005, KUOK 12780/ 05/OSV-DS/7025/SD-95, kterým nebyla povolena obnova řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že návrh

stěžovatele na povolení obnovy řízení neprokazoval naplnění podmínek podle § 62 odst. 1 písm. c), d) a e) správního řádu, přičemž nedostatky svého podání stěžovatel neuvedl ani na výslovnou výzvu po jmenovitém poučení správním orgánem. Proto bylo odvolání zamítnuto.

V téměř nečitelné žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel žádal napadené rozhodnutí zrušit. Toto rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné a nicotné. V doplnění žaloby, sepsaném zástupcem stěžovatele, dále uvedl, že se domnívá, že napadené rozhodnutí žalovaného je vůči jeho osobě podjaté a v rozporu s právem. Namítal, že žalovaný v rozhodnutí uvádí jen obecné důvody, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí, ale žádné faktické skutečnosti zde uvedeny nejsou. Je přesvědčen, že, jak ze strany správního orgánu I. stupně, tak ze strany žalovaného, došlo k porušení jeho základních práv a svobod, a to zejména čl. 30 odst. 2 a čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod.

Napadeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. O věci samé nařídil jednání, k němuž se ovšem stěžovatel nedostavil, i když byl řádně předvolán. Přítomen byl jen jemu ustanovený zástupce. Městský soud po provedeném dokazování žalobu zamítl, neboť návrh na povolení obnovy řízení podaný stěžovatelem neměl náležitosti takového návrhu, proto byl stěžovatel také přípisem Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 5. 2005 řádným způsobem poučen o náležitostech návrhu, byla mu dána přiměřená lhůta 13 dnů k opravě a doplnění podání, zároveň byl poučen, že pokud tak neučiní, jeho návrh na obnovu řízení bude zamítnut. Na tuto výzvu k opravě a doplnění podání stěžovatel nereagoval a krajský úřad rozhodnutím ze dne 19. 5. 2005, KUOK 12780/ 05/OSV-DS/7025/SD-95, návrh žalobce na povolení obnovy zamítl. Odvolací orgán (žalovaný) situaci vyhodnotil obdobně. Městský soud neshledal žádný nezákonný postup žalovaného při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a stejně tak neshledal ani porušení Listiny základních práv a svobod.

V kasační stížnosti ze dne 11. 8. 2010, a jejím doplnění ze dne 21. 9. 2010, podaných prostřednictvím zástupce JUDr. Jana Dobra, stěžovatel uvedl, že uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že z celého spisového materiálu jasně vyplývá, že se nachází ve stavu hmotné nouze a proto opakovaně žádá o sociální dávky. Stěžovatel se domnívá, že Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 2 Cad 73/2009 rozhodoval v rozporu se zákonem, neboť z celého spisového materiálu, který má k dispozici, jsou mu známy jeho majetkové a sociální poměry a především jeho zdravotní újma, a proto by nejen soud, ale i všechny správní orgány všech stupňů, měly v jeho případě postupovat specificky, aby byly co nejvíce chráněny jeho práva a svobody, které jsou mu zaručeny ústavním pořádkem. Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Ve správním spisu žalovaného je založeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne19. 5. 2005, č.j. KUOK 12780/05/OSV-DS/7025/SD-95, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče. V odůvodnění žalovaný uvedl, že

návrh stěžovatele na povolení obnovy řízení neprokazoval naplnění podmínek podle § 62 odst. 1 písm. c), d) a e) správního řádu. Podle § 63 odst. 2 správního řádu je třeba v návrhu na obnovu řízení uvést důvody obnovy řízení a skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas. Přitom nestačí jen obecně poukázat na některý z důvodů uvedených v odst. 1 § 62 správního řádu, ale musí se uvést konkrétní skutečnosti, o něž účastník řízení svůj návrh opírá. U důvodů podle § 62 odst. 1 písm. c) a d) je třeba uvést názor, proč měly mít podstatný vliv na rozhodnutí. Tyto skutečnosti, resp. tato upřesnění, stěžovatel neuvedl ani po poučení na výslovnou výzvu krajského úřadu. Proto bylo odvolání zamítnuto.

Z návrhu stěžovatele ze dne 26. 4. 2005 na obnovu řízení vyplývá, že se domáhal obnovy ve věci ukončené pravomocným rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 4. 2005, č.j. KUOK/9014/05/OSV-DS/7025/SD-72, s tím, že rozhodnutí je v rozporu se zákonem a důkazy ze dne 28. 3. 2005. Správní orgán porušil práva stěžovatele zaručená Listinou základních práv a svobod, čl. 30 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a 3, čl. 38 odst. 2 a čl. 6 odst. 1 a porušil zákon č. 463/1991 Sb., §§ 1, 3, 6 a 7. Napadené rozhodnutí je provedeno vyloučeným orgánem a zcela zmatečné, dosažené trestným činem a to již od listopadu 2003.

Krajský úřad vyzval stěžovatele přípisem ze dne 2. 5. 2005 k doplnění předepsaných náležitostí návrhu, s jejich jmenovitým uvedením, a poučil jej o tom, že pokud vady nebudou odstraněny, bude jeho žádost zamítnuta. Na tuto výzvu s podrobným poučením stěžovatel nereagoval.

Krajský úřad následně shora uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 5. 2005, č.j. KUOK 12780/05/OSV-DS/7025/SD-95, stěžovatelovu žádost o obnovu řízení zamítl. Žalovaný k podanému odvolání citované rozhodnutí krajského úřadu svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2005 potvrdil. Toto rozhodnutí, jak vyplývá taktéž z obsahu spisu, bylo k podané žalobě rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 Cad 40/2008 - 173, prohlášeno za nicotné, pro chybějící náležitosti jeho vyhotovení.

Ve spisu je dále obsaženo nové rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 5. 2005, č.j. KUOK 12780/05/OSV-DS/7025/SD-95, vydané dne 19. 5. 2009, čj. 2009/39081-212, tedy aktuálně napadené rozhodnutí žalovaného. I tímto rozhodnutím žalovaný odvoláním rozporované rozhodnutí krajského úřadu potvrdil, s tím, že stěžovatel v návrhu na povolení obnovy svá konstatování či tvrzení nedoložil žádnými konkrétními skutečnostmi, což neučinil ani dodatečně k výzvě krajského úřadu na doplnění podání.

Městský soud v Praze k podané žalobě v postupu žalovaného neshledal nezákonnost, a stejně tak neshledal ani porušení namítaných ustanovení Listiny základních práv a svobod. S tímto odůvodněním žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a

důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Ohledně samotného posouzení věci městským soudem Nejvyšší správní soud uvážil takto:

Obnova řízení je nárokovým mimořádným opravným prostředkem za splnění zákonných podmínek vymezených zákonem. Proti rozhodnutí o zamítnutí povolení obnovy řízení je přípustné odvolání a proti rozhodnutí o odvolání je, dle judikatury, přípustná žaloba ke správnímu soudu (viz např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1998, č. j. 6 A 24/97 - 23, dále také nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 1997, sp. zn. IV. ÚS 366/96, publikováno ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS pod č. 78/1997). Judikatura Nejvyššího správního soudu potom dovodila, že proti rozhodnutí o povolení (resp. zamítnutí návrhu na povolení) obnovy řízení je žaloba přípustná tehdy, pokud je toto rozhodnutí zároveň rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy pokud splňuje podmínku zásahu do práv žalobce, ať již hmotných, či procesních (viz k tomu rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, přístupný na www.nssoud.cz).

Je však na žadateli o povolení obnovy řízení, aby naplnění důvodů obnovy prokázal, či je alespoň tvrdil, resp. aby skutečnosti odůvodňující obnovu řízení alespoň označil. Této povinnosti však stěžovatel nedostál, neboť pouze tvrdil, že *rozhodnutí je v rozporu se zákonem a důkazy ze dne 28. 3. 2005, správní orgán porušil práva stěžovatele zaručená Listinou základních práv a svobod, čl. 30 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a 3, čl. 38 odst. 2 a čl. 6 odst. 1 a porušil zákon č. 463/1991 Sb., §§ 1, 3, 6 a 7, napadené rozhodnutí je provedeno vyloučeným orgánem a zcela zmatečné, dosažené trestným činem a to již od listopadu 2003.* Přitom byl stěžovatel krajským úřadem vyzván, aby své podání doplnil, přičemž jej krajský úřad instruktivně poučil, v jakém směru je doplnění třeba k tomu, aby mohl být návrh věcně náležitě projednán. Stejně tak byl stěžovatel poučen, že v případě nedoplnění dotčeného podání bude muset být žádost zamítnuta. Stěžovatel však na tuto výzvu nereagoval, jako by o projednání věci neměl zájem, nebo tento zájem v mezidobí ztratil.

Stěžovatel v návrhu na povolení obnovy uváděl důvody podřaditelné pod § 62 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Podle § 63 odst. 2 správního řádu bylo třeba v návrhu na obnovu řízení uvést nejen tvrzené důvody obnovy řízení, ale také skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas. Přitom nestačilo jen obecně poukázat na některý z důvodů uvedených v odst. 1 § 62 správního řádu, ale bylo třeba se uvést konkrétní skutečnosti, o něž účastník řízení svůj návrh opírá. U důvodů podle § 62 odst. 1 písm. c) a d) bylo také třeba uvést názor, proč měly mít podstatný vliv na rozhodnutí.

Jestliže stěžovatel ve své žádosti příslušné konkrétní skutečnosti odůvodňující tvrzené důvody obnovy řízení neuvedl, a na výzvu krajského úřadu se jmenovitým návodem, co a proč je třeba doplnit, taktéž nereagoval, pak nemohly být naplněny zákonné podmínky povolení obnovy řízení podle předmětných ustanovení správního řádu. Městský soud tedy rozhodl správně, pokud žalobu zamítl jako nedůvodnou, a nedopustil se tak stěžovatelem namítaných pochybení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele Nejvyšší správní soud vyčíslil za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč (podání kasační stížnosti ze dne 11. 8. 2010, včetně jejího doplnění ze dne 21. 9. 2010) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v částce 300 Kč za úkon, celkem tedy 800 Kč. Odměna stanovená zástupci bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu